

Η πανήγυρη της Ιεράς Μονής Αγίου Θεράποντος στο Γαλατάκι Κορινθίας

/ [Ιερές Μονές](#)

Την Τετάρτη 14η Μαΐου 2025, μαζί με την εορτή της Μεσοπεντηκοστής εορτάστηκε και η μνήμη του Αγίου Ιερομάρτυρος Θεράποντος Επισκόπου Κύπρου και πανηγύρισε η ομώνυμος [Γυναικεία Ιερά Μονή στο Γαλατάκι Κορινθίας](#).

Την παραμονή της πανηγύρεως, 13η Μαΐου 2025, τον Μέγα Εσπερινό ετέλεσαν ο Πανοσ. Αρχιμανδρίτης π. Ακάκιος Χαραλαμπίδης, Κτίτωρ της Ιεράς Μονής και Πνευματικός πατήρ της συγκεκριμένης Μοναστικής Αδελφότητας και ο Αιδεσ. π. Γεώργιος Παππάς, Εφημέριος του Ιερού Ναού Εισοδίων της Θεοτόκου Γαλατακίου, ενώ πολυμελής χορός ιεροψαλτών απέδωσαν τους ύμνους της Δεσποτικής εορτής

και του Αγίου Ιερομάρτυρος με την πολυπληθή συμμετοχή ευλαβών προσκυνητών.

Την επόμενη ημέρα τον Όρθρο της εορτής και την Θεία Λειτουργία ετέλεσε, με την σεπτή ευλογία του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κορίνθου κ. Διονυσίου, ο Θεοφιλέστατος Βοηθός Επίσκοπος Κεγχρεών και Πρωτοσύγκελλος της Ιεράς Μητροπόλεως Κορίνθου κ. Αγάπιος. Με τον Θεοφιλέστατο Επίσκοπο Κεγχρεών συλλειτουργήσαν οι Πανοσ. Αρχιμανδρίτες π. Ακάκιος Χαραλαμπίδης, Αιδεσ. Πρωτοπρεσβύτερος π. Αθανάσιος Κοντογιάννης, Εφημέριος του Καθεδρικού Ιερού Ναού Αποστόλου Παύλου Κορίνθου, Αιδεσ. Πρεσβύτερος π. Γεώργιος Παππάς και οι Ευλαβέστατοι Διάκονοι π. Χρήστος Χίλιας και π. Άγγελος Σαλάτας.

Τον Θείο λόγο εκήρυξε ο Θεοφιλέστατος ομιλήσας επί του Ευαγγελικού αναγνώσματος της ημέρας και ιδιαιτέρως επί των λόγων του Ιησού· «Μή κρίνετε κατ' ὄψιν ἀλλά τήν δικαίαν κρίσιν κρίνατε» (Ιω. ζ', 24). Ο Κύριος μνημονεύει το περιστατικό της θεραπείας του Παραλύτου, τον οποίο βάζει την ημέρα του Σαββάτου να σηκώσει το κρεβάτι του, ώστε οι θρησκευτικοί ηγέτες της Ιερουσαλήμ να επικεντρώνονται στην δήθεν παράβαση της αργίας του Σαββάτου και να μη αντιλαμβάνονται το μέγεθος του θαύματος της θεραπείας και την προσφορά του Θεανθρώπου.

Στη συνέχεια αναφέρθηκε ο Θεοφιλέστατος και σε άλλες θαυμαστές επεμβάσεις του Ιησού και θεραπείες ασθενούντων κατά την ημέρα του Σαββάτου. Μνημόνευσε τους λόγους του Ευαγγελιστού Μάρκου (α', 32), στους οποίους φαίνεται η αντίληψη των Ιουδαίων περί της αργίας του Σαββάτου, αφού «... ὅτε ἔδυ ὁ ἥλιος, (γιατί ήταν Σάββατο) ἔφεραν πρὸς αὐτόν πάντας τοὺς κακῶς ἔχοντας καὶ τοὺς δαιμονιζομένους...» προς θεραπείαν, γιατί ο Ιησούς μπορεί τώρα, χωρίς να παραβιάσει τον Νόμο, ν' αρχίσει το ἔργο Του. Δεν γνώριζαν ποιος ήταν Αυτός που εφίλοξενεῖτο στο σπίτι του Σίμωνος Πέτρου και ὅτι τώρα, με την ἴαση των αρρώστων, αρχίζει το αληθινὸ Σάββατο! Κάθε ἡμέρα που ο Ιησούς ενεργεῖ, εἶναι καιρὸς ιερός. Ὅλο το ἔργο του Ιησού εἶναι «Σάββατον», ἡμέρα αφιερωμένη στον Θεόν! Κάθε ἡμέρα συναντήσεώς μας με τον Ιησού εἶναι ἡμέρα «εορτῆς και πανηγύρεως»! Αλλά και ὅταν οἱ μαθητές του Χριστοῦ, που πεινοῦν, μαζεύουν στάχυα και τρώγουν, ὥστε να διαμαρτύρονται οἱ Φαρισαῖοι: «Ἰδοὺ οἱ μαθηταί σου ποιοῦσιν ὃ οὐκ ἔξεστι ποιεῖν ἐν σαββάτῳ» (Ματθ. ιβ', 2), ο Ιησούς δηλώνει: «κύριος γάρ ἐστὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ σαββάτου» (Ματθ. ιβ', 8) και αλλοῦ διακηρύττει· «τό σάββατον διὰ τὸν ἄνθρωπον ἐγένετο, οὐχ ὁ ἄνθρωπος διὰ τό σάββατον» (Μαρκ. β', 27), φανερώνουν την ἀντίφαση ἀνάμεσα στο γράμμα του Νόμου και στο πνεῦμα της Θείας ευσπλαχνίας που παρουσιάζει στους ἀνθρώπους ο ἐκ του Πατρὸς ἀποσταλὴς Θεάνθρωπος Ιησούς. Οἱ ἀνθρώποι, δυστυχῶς,

αδυνατούν να κατανοήσουν την σχέση μεταξύ «φαινομένου» και «νοουμένου». Έτσι πολλές φορές εκλαμβάνουν το «σάββατον οὐ τηρεῖ», (Ιω. θ', 16) ως αθέτηση της «αναπαύσεως» του Σαββάτου, ενώ ο Χριστός είναι Αυτός που καθαγιάζει όλες τις εργάσιμες ημέρες και κάνει ιερή την κάθε μία απ' αυτές. Η διάκριση ανάμεσα στην έβδομη ημέρα και στις υπόλοιπες έξι ημέρες συχνά σβήνει στην ψυχή, που είναι ολοκληρωτικά αφιερωμένη στον Κύριο και του Σαββάτου. Κάθε ημέρα του πιστού γίνεται «Σάββατον», ημέρα λατρείας του Θεού «ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ» δια της φιλευσπλαγχνίας και της προσφοράς προς τους αδελφούς του Χριστού, δια της ενώσεώς του μετά του Λυτρωτοῦ των ψυχών ημών εν τῷ μυστηρίῳ της Θείας Ευχαριστίας!

Δεν πρέπει, ακόμη, να λησμονούμε ότι η αργία του Σαββάτου, «ἦν γάρ μεγάλη ἡ ἡμέρα ἐκείνη τοῦ σαββάτου» (Ιω. ιθ', 31), υπήρξε τόσο για τους Μαθητές στο υπερῶ με την αμφιθυμία τους ανάμεσα στον πόνο και στην αμφιβολία, στον φόβο ίσως και σε μια μυστική ελπίδα, όσο και για τις Μυροφόρες, που η καρδιά τους είναι εκεί που ο Αγαπημένος Ιησούς έχει ενταφιασθεί και «αναπαύεται», ενώ «εργάζεται» «...σύ γάρ τεθείς ἐν τάφῳ κραταίε, ζωαρχικῇ παλάμῃ τᾶ τοῦ θανάτου κλεῖθρα διεσπάραξας καὶ ἐκήρυξας τοῖς ἀπ' αἰῶνος ἐκεῖ καθεύδουσι λύτρωσιν ἄψευδῇ...», με τα μύρα του πρώτου αρωματισμοῦ, ένας θλιβερός <ένεκα του Πάθους του Ιησού> «πανηγυρισμός» <ένεκα του ότι «τό μὲν σάββατον ἡσύχασαν κατὰ τὴν ἐντολήν» (Λουκ. ιδ', 56)> μέσα στην αναμονή και την σιωπή. Όλες οι

θλίψεις του κόσμου τούτου συνδέονται με μια απουσία του Κυρίου από την ζωή μας· «ἐλεύσονται δέ ἡμέραι ὅταν ἀπαρθῇ ἀπ’ αὐτῶν ὁ νυμφίος καί τότε νηστεύσουσιν ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις» (Μαρκ. β', 20). Ὅποιος ὁμως δοκιμάζει την αγωνία της Απουσίας, και ζει τις θλίψεις ὄντως σαν απουσία του Νυμφίου της ψυχῆς του, θα του δοθεῖ ἡ χαρά της Συναντήσεως με τον Αναστημένο Ιησοῦ. Το «κενό» του Μεγάλου Σαββάτου προανακρούει την δόξα του Αγίου Πάσχα, «τῆς μιᾶς σαββάτων» (Μαρκ. ιστ', 2)!

Μετέφερε, τέλος, τις ευχές και τις ευλογίες του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Κορίνθου **κ. Διονυσίου** στην Ηγουμένη της Ιεράς Μονῆς **Γερόντισσα Πελαγία**, στην συνοδεία της ως και στους συμπανηγυριστές πιστούς ευχόμενος ὅπως ο σήμερον εορταζόμενος Ἅγιος Ιερομάρτυς Θεράπων μεσιτεύει προς τον Αναστάντα Ιησοῦ, ὥστε κάθε ἡμέρα της ζωῆς μας, δια της αγάπης μας προς τον Θεό και της φιλευσπλαγχνίας μας προς τον συνάνθρωπο, να καθίσταται «Σάββατον», ἡμέρα δοξασμοῦ του Τρισαγίου Θεοῦ, και ν' αξιωθούμε οι πάντες του θείου Σαββατισμοῦ στην αιώνια Βασιλεία Του.

Περισσότερες φωτογραφίες:

